

2. Кодекс адміністративного судочинства України / Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 35-36. – 37. – Ст. 446.
3. Луїні С. В. Поняття принципу змагальності у судовому процесі. – Право України. – № 3. – 2010. – с. 127.
4. Тимченко Г. П. Принцип змагальності в судочинстві України: історичний і теоретичний аспекти. Юридичні і політичні науки. – № 48. – 2010. – с. 316-321.
5. Маркуш М. А. Принцип змагальності в кримінальному процесі України: Монографія. – Харків: Видавець СПД ФО Вапнярчук Н. М., 2007. – с. 10-15.
6. Грибок І. О. Оскарження рішень органів виконавчої влади в адміністративному порядку: дис. канд. юрид. наук: 12.00.07 / НАН України Інститут держави і права ім. В. М. Корецького. – Київ, 2006. – с. 53-54.

РЕФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ В КОНТЕКСТІ АДМІНІСТРАТИВНОЇ РЕФОРМИ

Балан Ірина Петрівна, студент магістратури ННІПП НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри адміністративного права ННІПП НАВС *Сергєєв І.С.*

Державна служба є ключовим елементом державного управління, від ефективного функціонування якого залежить додержання конституційних прав і свобод громадян, послідовний і сталий розвиток країни.

Метою реформування державної служби є побудова сучасної правової держави європейського зразка. У такій моделі держави державна служба забезпечує: законність політичних рішень, що приймаються; цілісність держави як інституту, тобто внутрішню безпеку держави; стабільне і безперервне надання громадянам публічних послуг, гарантованих державою.

Основні проблеми державної служби:

1) у державному управлінні нема чіткого розмежування політичних та адміністративних функцій, що призводить до політизації державної служби, а також до їх незахищеності від певного політичного впливу;

2) не визначені межі сфери регулювання законодавства про державну службу, яка регулюється Кодексом законів про працю, що має наслідком нечіткість розподілу на публічне право та приватне право;

3) відсутністю чітких внутрішніх стандартів та процедур роботи, що обумовлює нерациональне використання фінансових і людських ресурсів;

4) недостатня інституційна спроможність державної служби, яка викликана:

- браком знань та вмінь з аналізу державної політики, стратегічного планування та управління змінами, що призводить до неспроможності державних інституцій аналізувати, оцінювати та удосконалювати власну діяльність, неготовності працювати на результат, недостатньої готовності до зовнішніх змін;

У 2004 р. була схвалена Концепція адаптації інституту державної служби в Україні до стандартів Європейського Союзу. Указом Президента України від 20 лютого 2006 р. № 140 було схвалено Концепцію розвитку законодавства про державну службу в Україні, яка заклала підвалини для реформування системи законодавства про державну службу. На виконання було розроблено Закон України «Про державну службу» (набирає чинності 01.01.2013 року), який ґрунтується на новому, європейському розумінні професійності державної служби, що полягає в об'єктивності, справедливості та неупередженості при підготовці політичних та прийнятті адміністративних рішень, незалежності професійної позиції державного службовця від впливу політичних чи приватних інтересів, відданості інтересам суспільства, лояльності до держави та її легітимного політичного керівництва.

Основними ідеями закону, новаціями порівняно з чинним, є такі положення:

- чітке окреслення сфери державної служби та встановлення точних критеріїв для віднесення посад до посад державної служби, що є надзвичайно важливим для підвищення авторитету державної служби і влади в цілому. Новий закон позбавить можливостей для неконтрольованого розширення меж державної служби шляхом довільного віднесення посад до категорії посад державних службовців;

- розмежування політичних посад (члени Кабінету Міністрів та заступники міністрів) і посад державної служби. Розмежування політичних та адміністративних посад є ключовою ознакою професійності державної служби. Законопроектом передбачається введення посад державних секретарів міністерств, що буде додатковим елементом захисту від «політичних звільнень», оскільки повноваження призначати на посади та звільняти з посад державних службовців міністерства має належати державному секретарю.

АДМІНІСТРАТИВНІ ПРОЦЕДУРИ ТА ПРОБЛЕМИ ЇХ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Лиходід Ігор Юрійович, студент магістратури ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, старший викладач кафедри адміністративного права ННІПП НАВС *Галай В.О.*

В останній час досить гостро постає питання регулювання процесуальної (процедурної) діяльності органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування та є однією з найбільш актуальних проблем в правовому полі України. Зокрема, більшість відносин є або неврегульованими взагалі, або врегульованими підзаконними нормативними актами, або врегульованими в деяких законах, але фрагментарно і суперечливо. Саме тому, одним із засобів прискорення адміністративної реформи в Україні має стати нормативний акт, який регулюватиме процесуальні відносини органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування з одного боку та з громадянами і приватними юридичними особами з іншого.

Загалом, під адміністративною процедурою необхідно розуміти встановлений законодавством порядок розгляду і розв'язання органами публічної адміністрації індивідуальних адміністративних справ. Оскільки ця діяльність виконується органами публічної адміністрації з використанням владних повноважень та з урахуванням публічних інтересів, то первинною ознакою адміністративної процедури є публічність. Іншими ознаками адміністративної процедури є її зовнішній та індивідуальний характер, оскільки прийняте у справі рішення стосується конкретних фізичних або юридичних осіб, що перебувають у стосунках з органами публічної адміністрації [1, с.125].

Щодо процедурних відносин, які є найбільш поширеними, то їх слід розподілити на наступні види: за заявами фізичних та юридичних осіб, в тому числі з надання управлінських послуг; за ініціативою органів виконавчої влади та місцевого самоврядування, в тому числі в порядку здійснення їх контрольних повноважень; щодо притягнення органами виконавчої влади та місцевого самоврядування фізичних та юридичних осіб до адміністративної відповідальності; за скаргами фізичних та юридичних осіб.

Законодавче регулювання таких відносин є необхідним для того, щоб захистити права і інтереси приватних суб'єктів, а також, щоб врегулювати діяльність органів влади, чого вимагає Конституція України, відповідно до